

Mánya Kristóf

HAJNALBAN

Ezt az erődöt sem volt érdemes lerohanni,
nincsen a cölöpkerítés mögött semmi,
csak az elpusztult törzs emlékezete.
Mindenki így érkezik meg: a rablók éhségével.
A lábak az üledékes ösztönbe süppednek.
Talán ebbe a felborult üstbe hordták fogalmaikat,
mikor őrszemeik észrevették közeledésed,
hogy tudásuk korongjait egymásba olvasszák.
Most nem több már, mint visszahűlt rideg törmelék,
neked pedig még nincsenek ötvöseid és kovácsaid.

Ma sem találtál otthont magadnak
és falkába gyűlnek az önteremtés hiénái.
Zsákmányodhoz vicsorgó félelem simul.
Kivárnak a mocsárban bujkáló istenek.

Kortárs, 2024/2.